

tive Arbejde i fornødent Omfang som Næstformand, og at han — ligesom hidtil — i Formandens Forfald overtager dennes Forretninger.

I den gældende Lovs § 9, 6te Stykke er det bestemt, at Sygekassenævnet har Indstillingsret til Valget af de forsikredes Repræsentanter i Raadets Landbrugsafdeling. Ministeriet maa formene, at Sygekassenævnet ikke kan siges at have saadan Forbindelse med Landarbejderne, at en saadan Indstillingsret bør opretholdes, og man foreslaar derfor, at Nævnet erstattes med De samvirkende Fagforbund, der gennem Landarbejderforbundet, som er tilsluttet denne Centralorganisation, har Tilknytning til Landarbejderne, som skal være repræsenterede i den omhandlede Afdeling.

I Paragraffens sidste Stykke foreslaar man, at en Tjenestemand under Sygekasseinspektoratet og Direktoratet for Arbejds- og Fabriktilsynet kan tilforordnes Arbejdsforsikrings-Raadet i Stedet for henholdsvis Sygekasseinspektøren og Direktøren for Arbejds- og Fabriktilsynet. Det vil formentlig være rimeligt, at denne Ordning, der efter den gældende Lov kun er anvendelig for Fabrikdirektoratets Vedkommende, udvides til ogsaa at gælde for Sygekasseinspektoratet.

ad § 12.

De foreslaaede Ændringer tilsigter at klarlægge de Tilfælde, som kan indankes for Socialministeriet, jfr. § 14. Saaledes som den tilsvarende Bestemmelse i den nu gældende Lov er formuleret, har der vist sig forskellige Tvivlsspørgsmaal i saa Henseende. Man har saaledes maattet hævde, at en Afgørelse fra Raadet gaaende ud paa, at en Persons Arbejdsevne ikke var nedsat med 5 pCt., saaledes at han ikke har Krav paa Erstatning efter Loven, kunde indankes for Ministeriet. Dette Resultat maa findes noget urimeligt, idet Lovens Princip er, at Spørgsmaal vedrørende en Vurdering af den stedfundne Nedsættelse af Arbejdsevnen naturligt maa finde sin endelige Afgørelse indenfor den sagkyndige Institution, Raadet, uden at kunne indbringes for højere Myndighed. De foreslaaede Ændringer tilsigter iøvrigt ikke nogen reel Forandring i de nugældende Principper.

ad § 14.

I sidste Stykke foreslaar man Ankefristen forlænget fra 14 Dage til 3 Uger, idet man har Erfaring for, at 14 Dage er for kort.

ad § 19.

Bestemmelsen i den gældende Lov om, at naar en Virksomhed er delt imellem flere, anses enhver af Parterne som Arbejdsgiver for de Arbejdere, han lønner, foreslaas strøget, idet den maa anses for overflødig.

ad § 20.

I en som Bilag 11 til Lovforslaget af 1923 trykt Skrivelse har Forsikringsforbundet for danske Fiskere og Søfolk m. m. indstillet, at denne Paragraf suppleres saaledes, at der gives udtrykkelig Hjemmel til, at Præmier, som en forsikringspligtig selvstændigt erhvervsdrivende er et Forsikringsforbund skyldig, kan inddrives ved Udpantning. Da det sikkert har været den gældende Lovbestemmelses Mening, at alle Præmier for pligtig Forsikring efter Loven skal have den nævnte Fortrinsret, har man indføjet den at Forbundet ønskede Bestemmelse.

ad § 23.

I den gældende Lovs § 23, 2det Stykke er det bestemt, at de anerkendte Forsikringsselskaber skal betale for den særlige Sygebehandling, som det ikke paahviler Sygekasserne at yde. I Overensstemmelse med Raadets Indstilling, se Bilag 1, Side 37, foreslaar man, at Ordet »særlig« udgaar, saaledes at Selskaberne herefter ogsaa skal betale for almindelig Sygebehandling, naar Retten til saadan Hjælp fra Sygekasserne er ophørt.

For de Personers Vedkommende, der f. Eks. paa Grund af Alder eller Svagelighed ikke kan være Medlemmer af en Sygekasse, bør der formentlig træffes Foranstaltning til Undgaaelse af, at de mister deres borgerlige Rettigheder som Følge af et dem overgaaet Ulykkestilfælde. Den nugældende hertil sigtende Bestemmelse, der aabner Adgang til at erholde Hjælp, uden Fattighjælps Virkning, er, saavidt bekendt, kun blevet anvendt ganske undtagelsesvis, og i de Tilfælde, hvor der er blevet tillagt den paagældende Erstatning, er der af den Kommune, der har ydet Understøttelsen, sædvanlig blevet krævet Refusion i den Erstatning, Raadet har tilkendt de paagældende, hvad der maa forekomme ubilligt. Man foreslaar derfor, at den nu bestaaende Adgang for Kommunerne til at yde Ikke-Sygekassemedlemmer Hjælp, ændres til en Pligt for Kommunerne, for saa vidt den paagældende af Hensyn, som ikke vedrører hans økonomiske Stilling, ikke kan være Medlem af en Sygekasse. Da den Erstatning, den paagældende faar tilkendt i Anledning af Ulykkestilfælde, i Virkeligheden